

Arrest

nr. 68 818 van 20 oktober 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 2 juli 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 juni 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat L. BEERDEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Armeens staatsburger van Armeense afkomst te zijn, geboren op 23 juli 1955 te Jerevan. U woonde samen met uw echtgenote en 2 zonen te Armavir. Uw 2 dochters zijn reeds gehuwd. Uit uw verklaringen blijkt dat u Armenië hebt verlaten omwille van volgende redenen. In 1990 werkte u in Gyumri bij de politiedienst. In november 1990 moest u als verantwoordelijke samen met uw team 's nachts het station bewaken. Er kwam die nacht een vrachttrein toe uit Tbilisi met 12 UAZ jeeps. U werd opgeroepen door de stationschef, die u vertelde dat een eenheid van vrijheidsstrijders (Yerkrapah) hem omsingelde en de jeeps opeiste voor het front in Nagorny-Karabakh. U ging met uw team ter plaatse. Op de plaats van het gebeuren waren (G. M.), (V. M.), (S. M.) en hun soldaten, samen ongeveer 120 personen, aanwezig. U werd gezegd dat u moest weggaan, zodat u niets gezien of gehoord zou hebben. U weigerde dit en contacteerde verschillende van uw chefs, waaronder (G. L.), die op zijn beurt

hogere personen contacteerde. Hierdoor werd het doel van (G. M.) gehinderd en werd de trein onder politietransport naar Jerevan geleid. Hierop kwam de hele groep naar uw ploeg, waarbij ze jullie wapens eisten. U belde nogmaals met de hogere diensten in Jerevan, waarna soldaten van een Russische kazerne in Gyumri versterking boden. U werd door (G. M.) beschuldigd als verrader. Hij zei dat u en uw familie hiervoor zouden moeten boeten. Op 22 mei 2000 veroorzaakte de oom van (G. M.), (G. M.), een ongeval, waarbij een andere wagen betrokken was, in de stad Etchmiadzin. U was op dat moment hoofd van de rechercheafdeling van Etchmiadzin. De bestuurder van de andere wagen was zwaargewond. Hierdoor werd de zaak overgemaakt aan de recherche. Tijdens de controle van de wagens, alvorens deze naar de stelplaats te slepen voor onderzoek, werden er verschillende drugs gevonden in de wagen van (G. M.). U hebt dit in beslag genomen en naar de expertise gestuurd. (G. M.) kwam samen met (S. S.), (A. M.) en (G. H.) naar u toe. Ze eisten dat u de in beslag genomen goederen zou teruggeven. U mocht hierover aan niemand iets vertellen. Hierop contacteerde u het hoofd van de rechercheafdeling in Jerevan, (G. M.). Hij belde op zijn beurt naar de hoofdprocureur en de minister van Binnenlandse Zaken. Diezelfde dag werd u bedreigd door (G. M.) en zijn mannen. U moest hen 500.000 dollar betalen, ter compensatie van de in beslag genomen drugs. Ze dreigden u te straffen voor wat u gedaan had. In augustus 2001 werd u gedwongen op pensioen gesteld bij de politiediensten. Op 7 april 2002 werd u op straat meegenomen door u onbekende mannen. U werd meegenomen naar een kelder waar u werd geslagen en u 3 injecties kreeg in beide armen en in uw rug. Ze dreigden u mee te nemen naar Nagorny-Karabakh als u de 500.000 dollar niet zou betalen. U verloor het bewustzijn. U werd een dag later weer afgezet op de plaats waar u werd meegenomen. Sinds juli 2003 werkte u bij de stadsdiensten van Armavir als hoofd van de juridische dienst. De mannen van (M. G.) kwamen verschillende keren langs op uw werk, om het verschuldigde geld op te eisen. U kon telkens om uitstel vragen. In 2008 kreeg u informatie van uw vroegere bronnen bij de politie over drugssmokkel tussen Duitsland en Armenië. U gaf deze informatie door aan de speciale eenheid voor Drugsbestrijding in Armenië. Op 13 december 2008 werden 2 burgers van Etchmiadzin, (A. S.) en zijn broer (S.), gearresteerd en werd de gevonden drugs in beslag genomen. Via uw informant kwam u te weten dat zij soldaten waren van (G. M.). Eind 2008 of begin 2009 kwamen 2 onbekenden naar uw bureau. Ze draaiden het nummer van (G. M.) en u sprak via de telefoon met hem. Hij zei dat u geluk had dat ze iets hadden kunnen regelen met de bevoegde persoon in het drugsonderzoek. Hij eiste dat u binnen de 3 maanden de verschuldigde 500.000 dollar zou betalen. U kreeg uiteindelijk 6 maanden de tijd om het bedrag te betalen, nadat u hierom vroeg. U moest eveneens helpen om enkele wijkhoofden te overtuigen om een straat en een trainingskamp te herbenoemen tot '(G. M.)'. Na een debat werd dit echter niet goedgekeurd. Opnieuw stuurde (G. M.) mensen naar u toe om u te bedreigen. Op 3 augustus 2010 zag u geen uitweg meer. U vertelde aan de mannen van (G. M.) dat u 5 klachtbrieven ging schrijven, onder meer naar de president, de eerste minister, de voorzitter van het parlement, de procureur-generaal en het hoofd van de politie. U wilde hen zo angst aanjagen. Op 10 augustus 2010, na 18 uur 's avonds, werd u opnieuw door onbekende mannen meegenomen naar een kelder. U werd geslagen, hetzelfde geldbedrag werd van u opgeëist en er werd opnieuw gedreigd dat ze u naar Nagorny-Karabakh zouden brengen. Bovendien kreeg u nu te horen dat u lid moest worden van de Republikeinse partij Hanrapetakan, dat u actief campagne moest voeren voor de burgemeesterverkiezingen in Armavir in de lente van 2011 en dat u hoofd moest worden van het kiesbureau. U kreeg opnieuw 3 injecties, in beide armen en in uw rug telkens 1. U raakte buiten bewustzijn. Toen u wakker werd, was u in het ziekenhuis. (K.), een goede vriend van u, stond naast u. Naast het bed lag een grote, zware man bewusteloos. (K.) bracht u naar een appartement, waar u diende te verblijven tot uw vertrek. U verliet Armenië uiteindelijk op 18 augustus 2010, met het vliegtuig vanop de luchthaven Zvartnots in Jerevan. U raakte met behulp van (K.) via de vrachtafdeling ongemerkt in het vliegtuig. U reisde via Riga naar België, dat u diezelfde dag bereikte. U diende op 23 augustus 2010 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de Belgische asielinstanties een kopie van de eerste vier pagina's van uw Armeens paspoort, uw geboorteakte, uw huwelijksakte, uw rijbewijs, uw pensioenboekje, een gelegaliseerd attest inzake uw pensioenuitkering d.d. 28/07/2010, een document betreffende uw maandelijks inkomen d.d. 15/12/2010, een attest van uw werk als afdelingshoofd bij de stad Armavir d.d. 17/08/2010, een kopie van uw werkboekje met legalisatie, een brief van uw advocaat Luc Beerden d.d. 14/04/2011, drie medische verslagen van Dr. Colson, d.d. 8/04/2011, d.d. 19/05/2011 en d.d. 20/05/2011 en een aanvraag tot medische regularisatie 9 ter voor.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u Armenië verlaten hebt omwille van de problemen die u kende met (G. M.) en zijn handlangers. Nadat u na een ongeval, dat plaatsvond in het jaar 2000 en waarbij u het onderzoek leidde, een hoeveelheid drugs in beslag nam dat behoorde tot de groep rond (G. M.), werd van u 500.000 dollar geëist. U werd twee maal meegenomen door u onbekende mannen, met name op 7 april 2002 en op 10 augustus 2010, waarbij u injecties kreeg toegediend, werd geslagen en bedreigd.

Er dient echter te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent de problemen die u in Armenië gekend zou hebben aannemelijk te maken. Zo leverde u de Belgische asielinstanties geen begin van bewijs van de door u aangehaalde problemen met (G. M.) en zijn aanhangers. Het door u voorgelegde boekje van pensioenuitkering, het attest van uw pensioenuitkering, het bewijs van uw maandelijks inkomen, het bewijs van uw werk als afdelingshoofd van de juridische dienst in de stad Armavir en de kopie van uw werkboekje (zie document 5,6,7,8 en 9 in groene map) tonen aan dat u gewerkt hebt binnen de politiediensten in Armenië en bij de stadsdiensten van Armavir, wat door mij niet betwist wordt.

Wat ik echter wel betwist, zijn de problemen die u zou gekend hebben met (G. M.) en zijn mannen. U legde immers geen enkel begin van bewijs voor van de door u aangehaalde ernstige problemen. Zo legde u geen enkel document voor van het zware verkeersongeval op 22 mei 2000, waarna de ernstige bedreigingen aan uw adres begonnen (CGVS p.16), hoewel uit uw verklaringen blijkt dat uw collega hiervan een proces-verbaal opstelde (CGVS p.18). Toen u gevraagd werd of u over documenten beschikte, stelde u in eerste instantie dat deze informatie kon teruggevonden worden in de rapporten van het ministerie van Binnenlandse Zaken en dat deze informatie kan worden opgevraagd (CGVS p.19). U verklaarde echter even later dat deze documenten geheim zijn, wat niet kan overtuigen gezien uw eerdere verklaringen en uw profiel als voormalig hoofd van de rechercheafdeling (CGVS p.19). Voorts verklaarde u dat op basis van uw informatie over drugssmokkel tussen Duitsland en Armenië een onderzoek werd gestart, zowel in Duitsland als in Armenië, waarna 2 Armeense personen werden gearresteerd en een officieel onderzoek werd gestart, maar u kon deze feiten met geen enkel document staven (CGVS p.27, p.31). Uit uw verklaringen blijkt voorts dat u geen enkele poging hebt ondernomen om hieromtrent informatie op te zoeken (CGVS p.31). Er kan nochtans redelijkerwijze van een asielzoek(st)er worden verwacht dat hij desnoods achteraf al het nodige zou doen om bewijzen aan te brengen van zijn asielrelaas. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u in België via (K.) nog documenten hebt ontvangen uit Armenië, waaronder één document gedateerd van na uw vertrek uit Armenië (CGVS p.11, zie document 7 in groene map). Het gebrek aan enig bewijs van de door u aangehaalde incidenten (auto-ongeluk waarbij de oom van (M. G.) betrokken was met drugsvangst, internationale drugssmokkel) waarbij u betrokken zou zijn geweest en waarvan redelijkerwijze kan worden verwacht dat hieraan enige ruchtbaarheid zou zijn gegeven, tast de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in ernstige mate aan.

U verklaarde voorts dat u een week na uw vasthouding in 2002 medische problemen kreeg door de u toegediende slagen, waarvoor u een dokter raadpleegde, waarna u om de 6 maanden op consultatie ging, en dit tot 2010 (CGVS p.26), maar staaft dit op geen enkele manier. Het is trouwens opmerkelijk dat u na uw vrijlating op 7 april 2002 en op 10 augustus 2010 niet liet onderzoeken wat de samenstelling van de u toegediende injecties was (CGVS p.26-27, p.34), zeker gezien uw voorgeschiedenis als rechercheur bij de politie. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder in het gedrang. Uit uw verklaringen blijkt voorts dat u slechts weinig concrete informatie kon verschaffen over het verdere verloop van enkele essentiële gebeurtenissen uit uw asielrelaas. Zo kon u niet zeggen of er na het ongeval op 22 mei 2000, waarbij een hoeveelheid drugs werd gevonden, een rechtszaak werd gestart tegen (G. M.) (CGVS p.20). Uw verklaring dat u dit niet hebt proberen na te gaan omdat dit niet in uw functie omschreven staat, kan niet overtuigen, zeker gezien uit uw verklaringen blijkt dat u als toenmalig hoofd van de recherche-afdeling van Etchmiadzin de in de auto aangetroffen drugs in beslag liet nemen en hierop ernstig bedreigd werd door (M. G.). U kon evenmin weergeven wie de aanhangers van (G. M.) waren, die u nochtans regelmatig bedreigden in uw kantoor.

Het is opmerkelijk dat u als voormalig rechercheur hun identiteit niet zou hebben trachten te achterhalen (CGVS p.25). Betreffende de zaak rond de drugssmokkel tussen Duitsland en Armenië kon u vertellen dat er 2 personen werden gearresteerd, waarna een onderzoek werd gestart, deels in Armenië, deels in Duitsland. U weet echter niet of er naast deze 2 personen nog andere mensen verdacht of gearresteerd werden (CGVS p.30, p.31). U kon maar weinig concrete informatie verschaffen over de eventuele rechtsza(a)k(en) die naar aanleiding van deze internationale drugssmokkel zou(den) zijn opgestart (CGVS p.31). Toen u gevraagd werd of u informatie had opgezocht op het internet over een eventuele rechtszaak in Duitsland in verband met deze zaak, zei u dat u al genoeg was aangedaan (CGVS p.31). Gezien uw profiel als voormalig hoofd van de rechercheafdeling van de politie, tast uw geringe kennis en uw gebrek aan initiatief om te informeren naar elementen die de kern van uw asielrelaas uitmaken, de geloofwaardigheid van uw verklaringen echter verder aan.

U wist verder niet in welk ziekenhuis u lag na uw aanranding op 10 augustus 2010 (CGVS, p. 34). Aangezien u in het ziekenhuis door uw vriend (K.) werd opgehaald, die u vervolgens naar een appartement bracht en u op 18 augustus 2010 het land hielp ontvluchten, is het niet aannemelijk dat hij u hiervan niet op de hoogte zou hebben gebracht.

Aan uw verklaringen dat uw onbekende belagers op 10 augustus 2010 van u eisten dat u lid zou worden van de Republikeinse partij Hanrapetakan, dat u actief campagne moest voeren voor de burgemeester-

verkiezingen in Armavir in de lente van 2011 en dat u hoofd moest worden van het kiesbureau, kan evenmin enig geloof worden gehecht. De vraag rijst immers waarom uw belagers, die zelf over machtige connecties beschikten, hiervoor per se op u, die verklaarde niet meer politiek actief te zijn geweest sinds het uiteenvallen van (het communistisch systeem in) de Sovjetunie (CGVS, p. 7), een beroep zouden hebben moeten doen.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat het gezien de door u verklaarde ernstige vrees voor (M. G.) en zijn handlangers naar aanleiding van het uitvoeren van uw taak als politierechercheur waardoor u sinds 22 mei 2000 ernstig wordt bedreigd en waarna u de door u aangehaalde ernstige feiten hebt meegemaakt (CGVS p. 16, p.18, p.21) opvallend is dat u nog tot 18 augustus 2010 oftewel zo een tien jaar in Armenië hebt verbleven. U verklaart voorts dat u niet officieel gezocht wordt in Armenië en dat u tot uw vertrek niet officieel verdacht of beschuldigd werd van enig feit (CGVS p.35). Deze vaststellingen relativeren de ernst van de door u verklaarde vrees op ernstige wijze.

Het is verder opvallend dat u uw belangrijkste identiteitsdocument, zijnde uw origineel Armeens paspoort, niet voorlegde aan de Belgische asielinstanties. Nu verklaarde u weliswaar dat u uw paspoort, waarvan u slechts de eerste vier pagina's voorlegde, verloren bent tijdens uw reis van Armenië naar België, maar u kon niet concreet zeggen waar (CGVS p.8). Door het niet voorleggen van uw origineel Armeens paspoort, uw identiteitsdocument bij uitstek, ontstaat het vermoeden dat u dit document bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Bovendien dient, in ditzelfde verband, te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat u met Kamo op 10 augustus 2010 had afgesproken om een oplossing te zoeken voor uw probleem, maar dat er nog niet gesproken werd over een mogelijk vertrek uit uw land (CGVS p.35). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt echter dat u op 3 augustus 2010 een visumaanvraag hebt ingediend bij de Duitse ambassade te Jerevan, waarbij u een visum voor commerciële zaken werd afgeleverd op 4 augustus 2010. U verklaarde dat u niet op de hoogte was wanneer dit visum werd aangevraagd, gezien Kamo dit voor u had geregeld (CGVS p.9). Toen u met de beschikbare informatie geconfronteerd werd, stelde u dat Kamo misschien was overeengekomen om met terugwerkende datum te werken (CGVS p.36). Deze uitleg is weinig aannemelijk. Het is eveneens opmerkelijk dat u niet op de hoogte bent van het soort visum in uw paspoort, gezien u uw paspoort gedurende de volledige reis zelf in handen had (CGVS p.14, p.36). Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, dat er aan de buitengrenzen van de Schengenzone strenge en individuele identiteitscontroles plaatsvinden waarbij men grondig bevraagd kan worden over met name reisbedoelingen. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder uitgehold.

Ter staving van uw medische problemen legde u een brief van uw advocaat Luc Beerden, 3 medische verslagen van Dr. Colson d.d. 8/04/2011, d.d.19/05/2011 en d.d.20/05/2011 en een aanvraag voor medische regularisatie 9 ter opgesteld door Dr. Van Wesemael voor. Deze documenten geven informatie over uw medische problemen, die door mij niet worden betwist. Wat ik echter wel betwist is dat u deze medische problemen pas in België ontdekt hebt (CGVS p.12), getuige het feit dat uit uw verklaringen blijkt dat u sinds 2002 zesmaandelijks op consultatie ging in het oncologisch medisch onderzoekscentrum bij Dr. Aghadjanyan (CGVS p.26). Bovendien kan uit deze attesten geen verband worden afgeleid tussen uw aandoeningen enerzijds en de door u in het kader van uw asielaanvraag aangehaalde problemen anderzijds. Bijgevolg kunnen zij de geloofwaardigheid van uw relaas niet herstellen.

Gezien er geen geloof kan gehecht worden aan uw asielrelaas dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten kunnen deze conclusie niet wijzigen. De eerste vier pagina's van uw Armeens paspoort, uw geboorteakte, uw huwelijksakte en uw rijbewijs bevatten louter persoonsgegevens, die in deze beslissing niet worden betwist. Volledigheidshalve zij nog opgemerkt dat nergens uit het door u voorgelegde pensioenboekje noch uit het attest van uw pensioenuitkering kan worden afgeleid dat u gedwongen werd met pensioen te gaan, zoals u nochtans verklaarde (CGVS, p.18). Deze documenten tonen aan dat u sinds 2001 met pensioen bent en maandelijks een pensioenuitkering kreeg wegens 28 jaar dienst, niets meer maar ook niets minder.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van evenredigheidsbeginsel.

2.2. Vooreerst wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De commissaris-generaal voert in zijn motivering aan dat verzoeker geen enkel begin van bewijs voorlegt met betrekking tot de problemen die hij zou hebben gekend met G. M. en zijn aanhangers. Verzoeker ontkent niet dat hij geen begin van bewijs heeft neergelegd doch betoogt dat het enerzijds voor hem onmogelijk was om afschriften van het proces-verbaal van het verkeersongeval te verkrijgen en dat anderzijds de drugszaak naar de rechtbank is verwezen en hij als politiemann niet verder betrokken is bij deze fase van de strafvervolging, zodat hem niet kan verweten worden dat hij omtrent de afloop van het onderzoek geen nadere informatie noch stavende documenten kan bijbrengen.

De Raad merkt dienaangaande op dat de bewijslast – zoals reeds aangehaald – in beginsel berust bij de asielzoeker zelf die, in de mate van het mogelijke, elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Daarom moet hij in de mate van het mogelijke stavingstukken of overtuigende elementen aanbrengen (RvS 17 december 2003, nr. 126.529). Aangezien verzoeker beweert het slachtoffer te zijn van een zwaar verkeersongeval waarover een collega een proces-verbaal opstelde (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 3, p. 18) en dat op basis van de door verzoeker verstrekte informatie over drugssmokkel tussen Duitsland en Armenië een officieel onderzoek werd gestart waarbij twee Armeense personen werden gearresteerd, is het minstens een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas dat verzoeker geen enkel stavingstuk hiervan kan bijbrengen. Verzoekers betoog dat het onmogelijk is om een afschrift van het proces-verbaal van het verkeersongeval te verkrijgen overtuigt geenszins en wordt verder ondermijnd door de vaststelling dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd omtrent de beschikbaarheid van documenten die het vermeende ongeval en zijn betrokkenheid hierbij kunnen bewijzen. Zo verklaarde verzoeker tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal aanvankelijk dat men in de rapporten van het Ministerie van Binnenlandse Zaken informatie kan vinden over het ongeval en dat deze informatie kan worden opgevraagd. Later verklaarde verzoeker dat niemand deze informatie kan opvragen (administratief dossier, stuk 3, p.19). Dergelijke onsamenhangende en tegenstrijdige verklaringen over de toegankelijkheid van stavingstukken ondermijnen de geloofwaardigheid ervan. Waar verzoeker nog stelt dat hij als politiemann niet verder betrokken is bij deze fase van de strafvervolging en hem dan ook niet verweten kan worden dat hij omtrent de afloop van het onderzoek geen nadere informatie noch stavende documenten kan bijbrengen, merkt de Raad op dat van een asielzoeker evenwel mag verwacht worden dat hij een bepaalde interesse aan de dag legt aangaande de gebeurtenissen die betrekking hebben op zijn asielrelaas. Het officieel onderzoek naar drugssmokkel tussen Duitsland en Armenië dat opgestart werd ten gevolge van de door verzoeker verstrekte informatie is een dermate belangrijke en ingrijpende gebeurtenis dat verzoeker geacht mag worden zich hierover grondig te informeren. De desinteresse die verzoeker evenwel tentoonspreidt is een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Dit klemmt des te meer, gelet op het profiel van verzoeker als voormalig rechercheur bij de politie. Bovendien wijst de Raad erop dat de motivering van de bestreden

beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de Commissaris-generaal immers hebben doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas en bijgevolg tot de ongegrondheid van zijn asielaanvraag.

2.4. Aangezien verzoeker niets inbrengt tegen het motief in de bestreden beslissing dat hij op geen enkele manier staaft dat hij na zijn vasthouding in 2002 medische problemen kreeg waarvoor hij een dokter raadpleegde en dat het opmerkelijk is dat hij niet liet onderzoeken wat de samenstelling van de toegediende injecties was, wordt deze als vaststaand beschouwd en maakt de Raad deze tot de zijne.

2.5. Waar verzoeker stelt dat de aanhangers van G. M. uiteraard geen naamkaartje hebben achtergelaten gaat hij met dergelijk betoog volledig voorbij aan de terechte motivering van de bestreden beslissing waar deze stelt dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker als voormalig rechercheur de identiteit van zijn belagers niet zou hebben trachten te achterhalen. Immers kan aangenomen worden dat, gelet op het profiel van verzoeker, hij zou getracht hebben de identiteit van de aanhangers van G. M. die hem meermaals bedreigden, te achterhalen. De vaststelling dat verzoeker dit nagelaten heeft, doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas.

Waar verzoeker stelt dat het niet is omdat hij voormalig hoofd van de rechercheafdeling van de politie was dat hij volledig op de hoogte is van de gehele strafvervolgning die uiteindelijk heeft geleid tot een vonnis van de rechtbank wijst de Raad er nogmaals op dat van een asielzoeker mag verwacht worden dat hij een bepaalde interesse aan de dag legt aangaande de gebeurtenissen die betrekking hebben op zijn asielrelaas en dat de desinteresse die verzoeker tentoonspreidt een negatieve indicatie is voor de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Immers werd verzoeker uitdrukkelijk gevraagd of hij informatie heeft proberen te zoeken waarop verzoeker repliceerde: *“Nee, het is al genoeg wat ze met mij gedaan hebben.”* (administratief dossier, stuk 3, p. 31). De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze stelt dat, gelet op het profiel van verzoeker, het niet aannemelijk is dat hij dergelijk gebrek aan initiatief om te informeren naar elementen die de kern van zijn asielrelaas uitmaken toont, zodat deze vaststelling de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas ondermijnt.

Met zijn betoog dat burgers van Armenië vrij algemeen onder druk worden gezet om lid te worden van de Republikeinse partij en aangespoord om actief campagne te voeren voor de kandidaten van deze partij zonder een concreet verband aan te tonen met zijn individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), toont verzoeker niet aan dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Verzoeker slaagt er in casu met dergelijk bloot betoog niet in aan te tonen dat hij onder druk werd gezet om lid te worden van de Republikeinse partij.

2.6. Aangezien verzoeker niets inbrengt tegen de motieven in de bestreden beslissing dat het niet aannemelijk is dat hij niet wist in welk ziekenhuis hij lag na zijn aanranding aangezien hij in het ziekenhuis door zijn vriend K. werd opgehaald, dat het opvallend is dat hij nog tot 18 augustus 2010, ofwel zo'n tien jaar, in Armenië heeft verbleven, dat het tevens opvallend is dat hij zijn belangrijkste identiteitsdocumenten niet voorlegde aan de Belgische asielinstanties, dat de commissaris-generaal betwist dat hij zijn medische problemen pas in België heeft ontdekt, dat uit de neergelegde attesten geen verband kan worden afgeleid tussen verzoekers aandoeningen enerzijds en de door verzoeker aangehaalde problemen anderzijds en dat de overige voorgelegde documenten de conclusie dat er geen geloof gehecht kan worden aan verzoekers asielrelaas niet kunnen wijzigen, worden deze als vaststaand beschouwd en maakt de Raad ook deze tot de zijne.

2.7. Verder benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de uitgebreide landeninformatie en het gehoorverslag van verzoeker en dat hij tijdens het gehoor de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.8. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel, merkt de Raad op dat deze beginselen enkel dan zijn geschonden, wanneer de

beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De schending van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel kan niet worden weerhouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Verzoeker toont deze wanverhouding tussen het dispositief en de aangehaalde motieven evenmin aan.

2.9. In fine van het verzoekschrift stelt verzoeker dat in de bestreden beslissing automatisch gesteld is dat uit de afwijzing van het asielrelaas blijkt dat er evenmin enig reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk is gemaakt, hetgeen een schending uitmaakt van de aangehaalde beginselen.

2.10. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen andere elementen aanhaalt dan deze die reeds werden beoordeeld in het kader van zijn asielaanvraag en onwaarachtig werden bevonden, zodat de commissaris-generaal terecht heeft kunnen besluiten dat verzoeker evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de bepalingen met betrekking tot de subsidiaire bescherming aannemelijk maakt. Het feit dat de motieven inzake de subsidiaire bescherming geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven waarbij de vluchtelingenstatus geweigerd wordt, houdt niet in dat de beslissing inzake de subsidiaire bescherming niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

2.11. Het enig middel kan niet worden aangenomen.

2.12. De Raad is van oordeel dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet worden weerhouden.

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig oktober tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER